

אלי רחון // "כל המקומות האלה", אנובה
עש שנים של כתיבה והלחנה, מתוכן שנתיים בעיר פריז,
הולידו את אחד האלבומים הטובים של השנה. אל תחמיצו.

מוזיקה

מוזיקה

חדשים על המדף:

Monotalk

להקת מונוטוק מונה שלושה חברים (ישראל ארז, יואב אליגון ורוי רגב), שפועלים בסצנת האינדי המקומית מאז 2006. הטקסטים על טהרת האנגלית והשירה נוגה ומיוסרת כנדרש ממילות שירים כמו: "Full Of Nothing" הדואב ו-"Sometimes" החם והמרגש. אבל יותר מכולם, בולט שיר האלקטרוניק "Say It All" שמשלב בפזמון דיסטורשנים כסחיסטים. אלבום שמהווה נקודת פתיחה מצוינת. ★★★★★
ישי ייסמן

"Fix Me Up", Monotalk, עצמאי

נערות ריינס

הרכב הפאנק־רוק "נערות ריינס" עושה רוק'נרול גיטרות בסיסי עם השפעה חזקה מהפאנק הרומנטי של סוף הסבנטיז. חברי ההרכב הם המתופף **ניר וטשטיין**, הבסיסט **גיא גולדשטיין** ורועי פרייליך ששר וכותב את הטקסטים. אלבום הבכורה שלהם מורכב משירים קצביים וחצופים (תקשיבו ל"הזמן האמיתי") ושירה סטייל **רמי פורטיס** הצעיר. להקה מוכשרת, אך עדיין בוסרית. ★★★★★ **ישי ייסמן**

נערות ריינס, נערות ריינס, עצמאי

אלי רוזן

אלבום הבכורה של **אלי רוזן** הוא הריליס הכי מיינסטרימי שיצא עד כה מלייבל האינדי "אנובה". העיבודים מלוטשים והטקסטים מצוינים ("טוב שקיימת טלוויזיה, כך לעולם לא אשאר לבד" מתוך "בתים בעיר"). הדואט המעולה עם **עמיר לב**, "בן גוריון", מוסיף אפיל מסתורי להאזנה, והשיר "זקנה מצפת" רגיש ומתוק. הפקת רוק מגובשת ומלאת השראה. ★★★★★ **ישי ייסמן**

אלי רוזן, "כל המקומות האלה", אנובה

17997876-4	05/2009	זמן ירושלים	עמוד 75	1	25.62x33.6
להקת יאפים עם גיפסיאיר יונה לייבל אנוב - 16710					

עגלה דוהרת בעלייה

לייבל האינדי אנובה מוכיח, והפעם עם אלבומו החדש של אלי רוזן, שעם רצון, אהבה וקצת כסף אפשר לעשות דברים גדולים בשוק המוזיקה הישראלי

אלי רוזן. איכות ולא כמות

לים שונים. זה אלבום מאוד אקספרימנטלי בהוצאה שלו.

התוצאה מפתיעה אפילו את מי שמע את רוזן בהופעות בעבר. משהו בחיבור בין המילים למוזיקה הצליח באלבום הנוכחי להתחבר לכדי חומר אחיד משובח, שמרגש בלי גרם מיותר של נדושות. רוזן היה האמן הראשון שהקליט את אלבומו באולפן בן השנה של הלייבל, ואיכות ההקלטה הגבוהה ניכרת מהרגע הראשון. מאפייני נוסף באלבום של רוזן הוא שעל אף שהוא מגיע מהשוליים הוא "ניתן להשמעה" בכל בית אב בישראל. העובדה הזאת מביאה אותי ואת פרי לשיחה המתבקשת על הפלייליסט של גלג' לצ. "אני מאמין בכוחו של הפרומ, אבל זה לא מטריד אותי כל היום. אני לא אתאבד אם לא ישמעו אותנו ברדיו. אגיד לך את האמת, אם זה לא יהיה בפלייליסט גלג' או לא ממש מזוין לי; אם כן, זה משמח. אין לנו אנטי גלג'צ, אני לא מאמין בלהתמסחר. אני מאמין שאם יש משהו שהוא טוב, הוא יכול גם להצליח. אנחנו נאמנים לעצמנו".

למרות זאת, ההיסטוריה מלמדת שלייבלי אינדי שהצליחו, ונראה שאתם בדרך למעלה, חוטאים בסוף כמעט תמיד בניסיון להתחבב על המיינסטרים והקהל הרחב.

"ככל שצליחה יותר זה יאפשר לנו לעשות את הדברים שאנחנו רוצים בצורה יותר טובה. אם יהיו לנו אמנים שיפרצו בשוק הבין-לאומי או אולי הם ירימו לנו אמנים עם פוטנציאל קשה ירי תר להפצה. הלוואי שצליחה, כי זה רק ירחף אותנו קדימה. צריך להבין שאנחנו התנקזנו לאי נובה מצירוף מקרים קוסמי, אבל אנחנו סנוכים במוזיקה. מאוד חשוב לנו הערך האמנותי של דבי דים, זה לא דבר שמתפוגג לו עם הצלחה".

יש מישהו שתמצו להפיק בעתיד?
"מאוד הייתי רוצה לקחת מישהו כמו שלום הנוד או אריק איינשטיין ולעשות להם אלבום כמו שצריך, כמו שהיה פעם, ובלי הפקת המייני סטרים הערכנית. לקחת איזו אושה ולהביא לה איזה משהו, כמו שריק רובין עשה לג'וני קאש. מי יודע, אולי יום אחד זה יקרה".

הלייבלי של גלג'צ או אלבום המופת של דות דור-לורס וייס, שהצליח להחזיר את ההשקעה הכספית בו. "זו קלאסיקה, אלבום שיוכרו עוד הרבה מאוד שנים", מעיד פרי על האכתו ל"בעברית", אלבומה של דולורס וייס שיצא בלייבל. "היא אמנית שכל ההופעות שלה מלאות והיא מכרה 3,000 אלבומים בחודשים הראשונים. זה כלכלי, אבל אנחנו רצינו להוציא את זה ושמתנו שזה הצליח למכור".

אחד המאפיינים של לייבלי אינדי הוא הסלקטיביות המדומה שהם מציגים. בדרך כלל זה מסתכם באמנים מסוג מאוד מסוים שמגיעים מתוך אנשי הלייבל. "אצלנו זה ממש לא כך. הסי לקטיביות שלנו היא פשוט עצומה, אנחנו מקבילים עשרות דיסקים, אפילו מאות ותתפלא, גם מאנשים שהיית קורא להם מיינסטרים. אנחנו מחיילים האם לקבל אמנים או לא לפי האם זה נש מע לנו טוב, האם אנחנו אוהבים את זה והאם יש לזה ערך אמנותי אמיתי. זה הכול".

הרוזן

האלבום האחרון שיצא באנובה הוא אלבומו החדש של רוזן, "כל המקומות האלה", ללא ספק אחד האלבומים הטובים שיצאו השנה בארץ. רוזן עבד על האלבום כמה שנים עם הגיטריסט הכישרוני איתי זנגי ויחד נראה שהצליחו השניים להביא לכדי די ממשות חלומות בהקיצ של שנים. התוצאה: מוזיקה שמתאפיינת בפשטות ישראלית מושכת ומרגשת, מילים טובות עד מבריקות שנבחרו בקפידה והפקה שכולה עשויה משכבות על שכבות של מחשבה תחילה. "כל המקומות האלה" הוא לא אלבום מורכב מדי, לא מיוחה, לא שונה או מהיר פכני או חדשני; הוא פשוט גוד, דאם גוד.

"קיבלנו דיסק של סקיצות מיאיר, שאמר, 'אני מכיר אותך, תקשיבו', מספר פרי. 'אחרי חודש הלכנו להופעה של אלי ב'גדה השמאלית' בתל אביב. זאת הייתה הופעה שמאוד התלהבנו ממנה והיא קנתה אותנו לגמדי. שמענו את הפוטנציאל של הסקיצות כבר אז, אבל אם תשמע את האלבום ותשווה, ההבדל הוא מטורף. הם פשוט ישבו באולפן ועבדו המון כדי להוציא את כל הרעיונות שלהם. זה לא אלבום שבאים ומקליטים בשבוע, זה אלבום עם שכבות וסקיצות וכי

"שוקי הוא פעיל בלייבל בכל מה שקשור להחלטות החשובות, אבל אין פה איזה עניין של שליטה. אופן העבודה בינינו מחולק טוב ולא נוצר רה בעיה מהסוג שאתה מציין. כל מה שאנחנו מוציאים בלייבל הוא מאוד אוהב, יש לו טעם טוב במוזיקה. נוצר פה הרבה שלי, יאיר ושוקי וגם של יונתן, שפשוט עובד טוב. הדבר מתבטא גם באמנים שאנחנו בוחרים, וגם בדרך שאנחנו עובדים".

הלייבל הוקם לפני שלוש שנים על ידי המוזיקאי אית ענת דמון המנוחה, שהצליחה לגייס את גור לרוסר לפרויקט. פרי, שהיה אז הגיטריסט של 'דמון' ומעיד שכל הניסיון השיווקי שלו ער אז היה פרויקט אלבומי אינדי שהפיץ בפיצוציות, נכנס מהר לעניינים ועזר להקים מאפס את הלייבל. בינואר שעבר עבר אנובה את מה שמכנה פרי הפייז 2 שלו: אנשי אנובה החלו לעבוד על הקמת אולפן והפכו מלייבל רגיל ל"חברת מוזיקה". "משמעות העניין היא שאנחנו משתדלים לעטוף את האמנים שאנחנו בוחרים מכל הכיוונים, גם מהרגע שהם מתחילים להקליט את האלבום עד להפקה, להפצה וליחצנות", מספר פרי.

הטיפול הבלתי שגרתי באמני האינדי, שדגיי לים בדרך כלל לעשות את כל העבודה בעצמם, נוסף להפקה מהודקת ובחירות אמנותיות ראויים ות, הופכים את האלבומים של אנובה לשם דבר במוזיקה האלטרנטיבית. למרות המשאבים הניכרים, לפרי חשוב לציין כי לא הכסף הוא זה שעדי שיהיה את כל ההבדל. "השאלה היא מה אתה עושה עם הכסף ואיך אתה מנהל אותו בצורה הכי חכמה שיכולה לתמוך ולעשות כמה שיותר דברים. בוא נגיד שמישהו יביא לך כסף ויגיד לך תפי תח לייבל, אפשר לעשות הרבה דברים וזה לא יעבוד. כסף לא שווה ערך להצלחה, ממש לא. זה משהו שמאוד עוזר ובגללו אנחנו מסוגלים לעשות את זה, אבל מצד שני יש המון פרויקטים מסחריים שנטחנים בגלג'צ, אבל לא מחוויים את עצמם".

"ניחול לייבל זה כמו רחפת עגלה בעלייה", אמר לי פעם מישהו בתעשיית המוזיקה, "אם אתה לא ממשיד לעלות כל הזמן, מהר מאוד, תמצא את עצמך קורס איתה בדרך למטה". מצבה המרברי כל כך של תעשיית מוזיקת המיינסטרים הישראלית לא מבטיח שושנים, אולי בשל כך מרענן כל כך לראות לייבל צעיר כמו אנובה, שלא רק עולה עם העגלה, אלא עושה זאת בריצה. השבוע יצא אלבומו החדש והמצויין של אלי רוזן בלייבל האלטרנטיבי. השקתו של אלבום זה היא חלק מרצף מדהים של אלבומי מופת שהוציא המוסד בשנה האחרונה שהופכים אותו לדבר החם ביותר בתעשיית המוזיקה. הטוען לכתר מבית רוזן מצטרף לרשימה מכובדת של אמנים כמו "יאפים עם ג'יפים", יאיר יונה, רוס דולורס וייס, עמית ארו ו"רוקפור" שהוציאו בשנים האחרונות אלבומים באנובה. או אם לשים את הדברים במתכונת צ'רצ'יליאנית, הרבה מאוד שנים לא היו פה אנשי מוזיקה כישרוניים כל כך, שניתנה להם יד חופשית כל כך שנוצלה בצורה ראויה ומעניינת כל כך.

עם קצת עזרה מחברים (עם כסף)

מעבר להרכב המוחות המרשים של אנובה בדימות יאיר יונה (שהוציא לאחרונה אלבום אינסטי רומנטלי יפהפה), שוקי פרי ויונתן קוטנר, הסיבה המשמעותית ביותר לאיכות של הלייבל הזה היא השיילוב הבלתי אפשרי בין כסף ואהבה למוזיקת אינדי ברמות של שוקי גולדווסר, איש עסקים שהחליט לתרום מממונו כדי להניע את הלייבל האלטרנטיבי. "זה חלום", מספר לי פרי בפגישה שנערכת בצהרי יום חם בתל אביב, "בחודשים הראשונים היה קשה לנו להאמין שזה יכול לקרות. אפילו אני הייתי סקפטי. זה פשוט מישהו שהוא פטרו, שהגיע לעניין בשביל לתמוך ולעשות מוזיקה ותרבות בארץ בלי שום קטץ", זה באמת מטורף. כל מה שאנחנו עושים מתאפשר בזכות שוקי, למרות שאנחנו כבר עובדים היום על לבנות את הדברים כעסק מדווח. אבל עדיין הלייבל של הרבר, האיריאולוגיה, היא לתמוך באמנות שקשה למצוא לה תמיכה מראש".

האם גולדווסר משפיע באיזשהו אופן על בחירות שלכם באמנים?

מסתתר ומחפששלחו להדפסה

האלבום החדש של אלי רוזן, "כל המקומות האלה", נוצר בשפה אישית שתעורר הזדהות בקרב רבי בעיקר גברים. אבל רוזן, מבהירה תימורה לסינגר, הוא לא כמו כולם
תימורה לסינגר

ביקורת**ועדת המדרוג**

חברות התקליטים הגדולות חושבות כנראה שאנחנו קיבה ענקית ולא מפותחת: צריך להזין אותנו ממושכות, אבל רק בחומרים קלים לעיכול, בעיקר מתוקים ומפנקים. טעמים אחרים, כמו חריף, מר ומלוח – רק באופן מתון. מותר ורצוי לרגש, אבל בלי לזעזע ולהכביד בטעמים חדשים. צריך לספק את המוכר והמורגל, גם אם השמות שלו משתנים.

מזל שבשנים האחרונות נוצרת אלטרנטיבה, שצוברת לאיטה ממשות משמעותית מול החברות הגדולות. מדובר בלייבלים קטנים שמחתימים בסלקטיביות מוזיקאים איכותיים. הם אומנם שואפים להיות רווחיים, אבל השיקולים שלר אינם רק מסחריים, אלא גם נובעים מאהבת מוזיקה יצירתית, כזו שלא אמורה רק לרגש את הנפש, אלא גם להרחיב אותה.

"כל המקומות האלה".
מתגעגע ומתלבט עטיפת
האלבום

לחצו כאן להגדיל
הטקסט

רוזן. נעדר מחוברת האלבום (צילום יואב גורין)

כזה הוא "כל המקומות האלה", אלבום הבכורה של אלי רוזן שיוצא בחברת "אנובה". לכאורה, עוד אלבום, אחד מיני רבים, של גבר מתגעגע ומתלבט, ששר שירי אהבה-אכזבה נוגים ונוגעים. למעשה, הוא משתדל להתרחק מהצפוי. "לעשות את מה שמצפים ממך", הוא אומר בשיר "צ'ינטאון".

המנון לגבר המדוכדך

הפתיחה דווקא אינה מבשרת טובות: בשיר הפתיחה, "אי אפשר לכתוב שירה", קולו של רוזן נשמע מנוכר מבעד מסן מעוות כשהוא קובע ביומרנות קלישאתית איך צריך לכתוב שירה. אבל בשיר הבא, "אבאלה" הוא מתעשת, חוזר לק הטבעי ומביא משהו מקורי משלו: "להכניס פתאום מילה לא קשורה כמו 'אבאלה', אך היא אומרת לי הרבה". זה בדיו העניין. לחדש בשפה פרטית.

אמנם מדובר בשפה אישית, אבל כזו שאנשים רבים יכולים להזדהות איתה, בעיקר גברים. למעשה, "כל המקומות האלה" הוא המנון לגבר המדוכדך, המסתתר והמחפש. "מתחבא בין שלוש מאות בקבוקים", רוזן שר ב"בתים בעיר", "ועוד לא מצאתי את המשקה שלי, שלא לדבר על דברים אחרים". רוזן מחפש אהבה ("Where Is My Love") ובית ("רכבות"). החיפוש שלו מתרחש בשקט מתארך (לעתים מדי, כמו ב"חולפים הימים" ו"רכבות") מוכתם בזעקות מוחצנות.

המילים פשוטות אך ציוריות, למשל "וכל הכלבים שאין לי נובחים עכשיו בתוך הראש" ("בן גוריון"), או שיר-אגדה יפהפה בשם "זקנה מצפת". הלחנים יפים. ההפקה, של איתי זנגי (מלהקת "בין השמשות"), מעשירה את הרוק הבס של השירים בכלי נשיפה ומיתרים שבולטים לטובה מבלי לטשטש את נוכחות המינורית של רוזן.

יש בצליל של "כל המקומות האלה" משהו שמזכיר את "כנסיית השכל", והתחושה מתחזקת כשירם חזן, הסולן שלה, מתארח בשיר "דיינו". אורח נוסף, שיש לו כנראה חלק רב בהשראה של האלבום, הוא עמיר לב, שמצטרף לרוזן בשיר "בן גריון".

האלבום מצטיין ביופי ויזואלי, שעיצבה אלונה וייס. מעניין שרוזן לא מופיע על העטיפה ובתוך החוברת. אין דרך לדעת הוא נראה, וזה נדיר באלבומים ישראליים, שבחלקם המוזיקה היא רק תירוץ לבזק עתיר צילומים של זמר בתפקיד דו במקום תמונה של רוזן ישנם צילומים ישנים, צבועים, של דמויות נפשות בנאיביות, עם עט שמקשקש עליהן כמו ילד שמפריע למבוגרים.

"מי שפותח הסוד בורח", כתוב בתוך הקופסה, בעיגול שבתוכו יושב הדיסק. אם תהיו ערניים ופתוחים, אולי הוא יגיע אליכם.

אלי רוזן, "כל המקומות האלה", "אנובה מיזיק"

[חזרה](#)

הדפס

תזרה

וואלה! תרבות ובידור

ושנינו שווים

יום רביעי, 13 במאי 2009, 10:46 מאת: עינב שיף, מערכת וואלה!

מצליח להציג תשובה אנטילגנטית. אלי רוזן (תמונות: יחצנים)

מצגה אופציה מקומית. עטיפת האלבום

האלבומים החדשים של אלי רוזן ומוטי ביקובסקי מציגים שני יוצרים שלא מפחדים מחוק ועברית, ביחד ולחוד. עינב שיף לשוני

אלי רוזן בוחר לפתוח את "כל המקומות האלה", אלבום הבכורה שלו עם המשפט "אי אפשר לכתוב שירה/ על קיבה מלאה" ומסיים אותו עם הבקשה "לא לעשות מה שמצפים ממך/ כמו לכתוב שירים/ לכתוב שירים". הסנדוויץ' הארספואטי הזה מסמל מקום פורה עבור יוצרי האינדי בישראל, והוא הרגע שבו הם עוסקים בשאלה שלא באמת כדאי לשאול – "למה?". רוזן, כשהוא מפוכח ולא מטגן את עצמו בחמסין עם חמאה של קיטש על הראש, מצליח להציג תשובה מרעננת ואינטליגנטית, עטופה בתכנותי תופים ולופים לא מאיימים לשאלה

הזו, שקוצרת קריירות משל הייתה שפעת חזירים עם דיסטורשן.

רוזן מתחיל עם הרף הגבוה מדי של "אי אפשר לכתוב שירה" - משירי האינדי שבזכותם אפשר בכלל לדבר על אינדי ישראלי. שיר שיש בו שילוב נכון ודי נדיר בנופי הפקות ה"הכל כלול" בין צליל מסונתז לגיטרות חשמליות חיות, ריף בס ילדותי, טקסט בוגר וחוצצרות שצובעות את שורות כמו "אי אפשר לכתוב על החיים/ בעיניים יבשות" בגווני ציניים ואפילו רקידים. זה שיר כמעט מושלם להיכנס אתו לאלבום בכורה, בהנחה שאתה מסוגל לעמוד ברף שלו במשך אלבום שלם; ורוזן הוא לא הראשון ולא האחרון שמתחיל את הריצה בספרינט מהמם, מתעיף קצת לפני קו החצי וחוזר להאיץ לקראת הסיום.

גם אם 10 השירים שבאלבום מתויגים בהחלט תחת הכותרת "לא אחידים ברמתו" (בעיקר בגלל אובר-שימוש בכלי מיתר וכרס קלה של דרמטיות), יש בו מספיק מקוריות, טעם טוב ובעיקר חן כדי לומר שזהו אחד הדיסקים הישראליים היפים של הזמן האחרון. המעמד מתאפשר בעיקר בזכות "אי אפשר לכתוב שירה" ו"צ'יינטאון", לצד שירים כמו "בן גוריון" (יחד עם עמיר לב), שלוקחים את הלב לביקור בנמל התעופה ו"בתים בעיר" שנוגע בניאו-אקוסטיקה מבלי שתשמע כמו קללה.

מעבר לכל אלו, הדבר המשמח ביותר ב"כל המקומות האלו" הוא שהעבריות היא חלק מאלי רוזן. היא לא נשמעת כנטל על גב אמן שרק רצה לשחק ולא היה אכפת לו איך נראה המגרש. הוא נכנס לאנובה, לייבל שמייצג מספר לא קטן של אמנים מאונגלזים ומציג גם לה אופציה מקומית שצריכה וחייבת לכתוב שירה – גם על קיבה מלאה.

אלי רוזן, "כל המקומות האלה" (אנובה)

*רוזן ישיק את אלבומו החדש הערב, בתיאטרון תמונע בתל אביב בשעה

זירת התיירות, טיסות וחבילות

טיסות אל על לאוסטרליה \$1555

[לחץ כאן](#)

שבועות במגיק 1 עם חיים משה \$249

[לחץ כאן](#)

By www.nettravel.co.il

קבל עכבר במייל
לחץ כאן

זמן ישראל 10:55

זמן ניו יורק 03:55

למרות הכנות המנצחת של בשן וההגשה המרגשת, לא כל השירים עובדים באלבום, ואחר חמישה שירים מעולים בפתיחה האלבום נופל ב"מים" בו מתארכת מאיה פינגרמן. הוא חוזר להתרומם שוב רק לקראת סופו ב"לחייך", שמציג את בשן קצת פחות מתחכם ויותר משועשע. עם טקסט כמו "את מתקלחת / ומצחצחת את התחת / יוצאים אדים את כמו הותחת / זה חם", שמתנגן על רקע גרוב איטי וסקסי, קשה לקחת את בשן בשיא הרצינות הראויה לו.

יותר מהכל, "מעשה באדם" הוא יצירה מעניינת ומלאת עומק, שמראה כי בשן ממשיך להתפתח מאלבום לאלבום. עם זאת, קשה שלא לתהות מה היה יכול לקרות אם בשן היה מנסה להיות קצת יותר נהיר לסביבה ופחות כזה שהולך עם האמנות שלו עד הסוף. כי ללא ספק, לבשן מגיע יותר.

אלי רוזן – כל המקומות האלה

את "כל המקומות האלה" לקח אלי רוזן 6 שנים לכתוב, כאשר שנתיים מתוכן בילה בפרז. למרות שהוא לא נחשב לאחד השמות הבולטים בלייבל "אנובה", לאלבום של רוזן יש סיכוי רב להצליח בשוק המקומי. הוא נשמע מושקע ומתדר בטקסטים איכותיים - אם כי לא ממש 'נושכים' כפי שהיה מתבקש מאלבום בעל אופי עירוני-מלנכולי שכזה. "אי אפשר לכתוב שירה" הפותח הוא מניפסט היוצר המריץ, שמטיף להקרבה למען היצירה. הגרוב של השיר, בחסות מכונת תופים בסיסית, נהדר והתווספות הגיטרה החשמלית והשירה המלוכלכת עושה את העבודה היטב. ללא ספק מדובר כאן בלהיט רדיופוני אמיתי, שלא מתפשר על יושרה אמנותית.

צפו ב"בתים בעיר" המצוין של אלי רוזן:

גם ב"בתים בעיר" מבינים שרוזן פיצח את המתכון שבין איכות לתקשורתיות. טקסט כמו "מתפרז לאלף כיוונים / כמו מלח שנשפך על השולחן / לא כמו בתים בעיר, מסודרים אחד אחד / עכשיו אני מרגיש לבד" אולי לא חדים כמו אלה של בשן, אבל עם הגשה נכונה ועיבוד איכותי הם מצליחים לעיתים לרגש אפילו יותר. התארוחות מפתיעה וקצרה של עמיר לב ב"בן גוריון" העדין והמקסים רק מוסיפה לחוויה האיכותית שרוזן הכין למאזין באלבום. בסופו של יום, מתברר כי רוזן בישל אלבום נהדר, שמצליח להיות גם קומוניקטיבי, גם עירוני-ישראלי וגם כזה שלא מתפשר בתחומי הכתיבה וההגשה.

[רוצים להתעדכן לפני כולם? בואו לעקוב אחרי עכבר העיר בטוויטר!](#)

רוצים לצחוק עם הילדים במצחיקיה? מנות הצחוק המופלאה-הצגה לכל המשפחה
www.diyada.co.il

הרצאות במוסיקה
לקהל הרחב
חשיפה של כייף למוסיקה הקלאסית מושלם לחוגי בית, ארגונים ומוסדות
www.music-lectures.com

הקלטות ומוסיקה
ברחובות
פלייבקים, דמאים וסינגלים מחירים מפתיעים שלא שמעתם!
8151.area.co.il/Nir-music

רעש מטריד? מדידה +3 יממות
יעוץ מהנדס לשקט / חו"ד לבי"מ"ש
026760071
048388180
035274106
www.acustica.co.il

במקום הנכון

"אי אפשר לכתוב שירה על קיבה מלאה ואי אפשר לכתוב על החיים בעיניים יבשות", אומרות השורות הפותחות את "כל המקומות האלה", אלבום הבכורה של אלי רוזן, וחושפות את מקורות ההשראה המגוונים שלו. אלבומו של רוזן נוצר מתוך תנועה, לצד מחוות למשוררים אמריקאים ממעמד הפועלים (קארבר, בוקובסקי) תמצאו גם סיפור על צפתית שישה שהיתה אהבתו של מלך פרס וחוויות מנמל התעופה בשיר הנפלא "בן גוריון", בו מתארח עמיר לב.

מנוכר אך מרגש. עטיפת האלבום

רוזן מתגלה ככותב וכמספר סיפורים מחונן המספק דימויים מסחררים כמו "מתפזר לאלף כיוונים כמו מלח שנשפך על השולחן" המופיע השיר המצוין "בתים בעיר". צליל אלבומו נע בין אינדי פופ לרוק אלטרנטיבי תעשייתי וחושף השפעות שנועות מבק ועד לרוקפופ, ששניים מחבריה, איסר טננבאום ומרק לזר אף מנגנים בו.

בתקליט הבכורה שלו מטייל רוזן על הציר שבין רגש עז לבין ניכור. הוא מתאר רגשות, אך עושה זאת לא פעם כשקולו עטוף באפקטים אלקטרוניים. הוא מציג חוויות פרטיות לא אחת באמצעות דימויים מרוחקים, כפי שאפשר לשמוע ב"דיינו", המתכתב עם אותו פיוט מליל הסדר.

התוצאה מרשימה, אך לא אחידה בסגנונה ובאפקט הרגשי שהיא יוצרת. כך למשל, דווקא "אי אפשר לכתוב שירה" המספר על חוויות קיצוניות הדרושות ליצירה, נותר מרוחק ולא מצליח לטלטל, אולי משום שהוא מוגש מבעד לפילטר מתכתי ומנוסח כקביעה ולא כחוויה. לעומתו, הבלדה "יאבלה", היא ישירה ואישית, ולכן מצליחה לרגש.

כמו אלבומי בכורה רבים, "כל המקומות האלה" פונה לכיוונים מוזיקליים ותוכניים רבים. מיקוד נוסף היה עשוי להפוך אותו למדויק ולחזק יותר. עם זאת, הוא מציע שירים ורעיונות רבים שמומלץ מאוד להיחשף אליהם וממצב את רוזן כיוצר מסקרן שכדאי לעקוב אחריו.

אלי רוזן - כל המקומות האלה / אנובה

4.85x22.41	1	עמוד 19	צומת השרון - עכבר העיר	15/05/2009	17923259-8
אלי רוזן לייבל ANOVA מיוסיק - 16710					

תשיבו לעצמכם

**מוטי ניקובסקי -
"מוטי ניקובסקי"**

(הוצאה עצמית)

מוטי ניקובסקי מלהקת מים בטולו בכורה מהארזר, נוגה, ענוג ודומנטי בהש תתפת רפי פרסקי, פיטר רוט, רועי שקד ועוד שלל מוצלחים. לי הוא מזכיר מאוד את אריאל הרוזניץ. וזה רבר טוב.

אלי רוזן - "כל המקומות האלה"

(אנבנה)

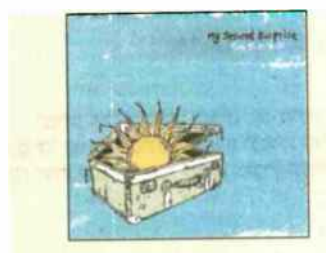
"אי אפשר לכתוב שירה על קיבה מלאה", שר רוזן באלבום הבכורה שלו. לא יודעת מה מצב הקיבה שלו, אבל שירה הוא יודע לכתוב. וגם עמיד לב מפציע באי חר השירים ומפור שמש. יופי של אלבום, והוא הראשון שהקלט באולפני אנבנה, אז מזל טוב.

**- My Second Surprise
"Time to Move On"**

(הוצאה עצמית)

איל ניסטור עבר אחרי האלבום הראי שון לברייטון, אנגליה, ומשם המשיך לסן פרנסיסקו לעבוד על אלבומו השני והמרי צלח, שמסתובב כבר כמעט חודשיים. ממש במקרה התעלמנו ממנו עד עכשיו. אתם תשתדלו לא לעשות את אותה טעות. לשמיעת האלבום במלואו: www.mysecondsurprise.com

17986984-2	05/2009	מער יב - תרבות	עמוד 21	2	9.32x29.99
אלי רוזן לייבל אנוב - 16710					

שלוש נקודות שי להב

1 עונג מקומי

בשיר "צ'יינטאון", אלי רוזן מבטא כמיהה של כל ישראלי כמעט: להיבלע בארץ אחרת, "לא לעמוד כשיש צפירה", ובעיקר - "לא לעשות את מה שמצפים ממך". אבל באורח אירוני, ואולי גם מכון, שורות הפתיחה של השיר מתמצות דווקא את הערך המוסף של המוזיקה הישראלית: "לשתות את הכירה המקומית, בפאב המקומי, עם כל האנשים שכאן". המוזיקה היפה והאומללה הזאת, שמיטב המבקרים נוהגים לחבוט בה על בסיס שבועי, תוך שהם עוצמים עיניים וחולמים שהם במקום אחר לגמרי. "כל המקומות האלה", אלבום הבכורה היפה של אלי רוזן, הוא חת'כת חיבור הרמטי לפאב המקומי. לבלבול ולתהייה של דור שלם ("בתים בעיר"), לרצון התמידי לעוף מכאן ("בן גוריון"), אבל גם לחיבור הזה לשורשים, שלא מרפה ("דיינו"). רוזן הוא לא זמר גדול, ובכלל - כשפורטים את העבודה שלו לרכיבים, קשה להצביע על כישרון ספציפי חריג - אבל יש משהו בחיבור בין כל המולקולות שיוצר קסם. הרבה לב, הרבה שכל, ובייחוד - משהו מכון מאוד, נטול כל שומנים, שבורא אמינות. נסו את "זקנה מצפת", למשל. הוא יקרע לכם את הלב. ועוד משהו. על פי הקטגוריות המקובלות, "כל המקומות האלה" הוא אלבום אינדי. יוצא בלייבל קטן (אנובה. שוב, סחתייין), ושייך ליוצר אלמוני, שאפילו לא טרח לשים את תמונתו על העטיפה המצורפת. אם לא יתרחש כאן מפנה משמח במיוחד בעלילה, הוא גם יהפוך לסוד כמוס, השייך רק לחבורה קטנה של יודעי ח"ן. חבל, כי מהותית מדובר במיינסטרים לכל דבר. מלודי, מופק היטב, שווה כמעט לכל נפש. ושווה המון.

2 יומרה זה טוב

והנה פרק נוסף בסדרה המצערת "אינדי בעל כורחו". אורי מרק הוא בחור צעיר, שכיאה לבחור צעיר מגיש אלבום בכורה מלא עוצמה, רעב ויומרגנות. על היומרגנות היה ניתן כמובן לוותר (הכנו, אתה שולט בגתה ובנובלות צרפתיות. אפשר להרגיע עם המינגונים. וגם הפתוס בשירה יכול קצת לרדת), אבל היא בלתי נמנעת. ככה זה, כשמישהו רוצה לתת את כל מה שיש לו. הוא נוטה להגזים. וזה עדיף בהרבה על המגמה הטיפוסית של מוזיקאי ישראלי צעיר: ללכת על בטוח. ברגעים הטובים שלו, יש הרבה כאלה ב"לא לדבר על מין", מרק מתגלה כיוצר מבטיח, בעל כישרון רב. עכשיו הוא יכול קצת להירגע, ולהוציא אלבום מצוין באמת.

3 אבו אל מארז

ולמשהו שונה לגמרי. שייקה אופיר לא היה עוד דמות חשובה בתרבות הישראלית. הוא היה אחר היסודות, שסביבם יצקו פה הכול (כאמצעות חרא של פועלים. אבל זה לטור אחר). עכשיו יוצא מארז חדש, המורכב משלושה תקליטים שלו המופיעים בריסק בפעם הראשונה, וכוללים את מיטב המערכונים של אופיר לצד שירים שביצע בהפקות שונות. לשמוע ולהיאנח. איך היינו, איך יכולנו להיות ומה יצא בסוף. ©

שייקה אופיר
צילום: שמואל רחמני

הרוזן הגדול

"כל המקומות האלה" של אלי רוזן
האלמוני הוא אלבום בכורה כן ואמיתי, בו
מתארחים כמה מהמוזיקאים הישראלים
המוכשרים ביותר

לפני כשנה יצא לי לה
גיע להופעה של עמית
ארו. המופע הפותח של אר
תו הערב היה של בחור
צנוע בשם אלי רוזן, שעלה
לבמה עם גיטרה אקוסטית
ונגן מלווה. כאותו ערב עיי
יף לא התרשמתי ממנו במי
יוחד, ואולי זאת הייתה
הסיבה שהאגרוף שקיבלתי
לבטן ברגע ששמעתי את
"אי אפשר לכתוב שירה",

הסינגל הראשון מתוך אלבום הבכורה של רוזן ("כל המקומות הא
לה"), גרם לי לחיך קטן בזווית הפה.

שש שנים (שנתיים מהן בפריו) לקח לאלי רוזן לכתוב יומן אי
שי ושלם של הרפתקאות כתיבה, סיפורי אהבה ומסעות, כאשר לד
כותו עומדת כתיבה אמיתית ולא מתפשרת, אך ישנו גם קו מוזיקלי
ברור ועוקב עליו אחראי איתי זנגי מלהקת "בין השמשות". לצד
נגנים מהשורה הראשונה בארץ, כמו המתופף איסר טננבאום והב
סיסט מרק לוז ("דוקפור"), הגיטריסט יאיר יונה, הצ'לנית תום קלנר
("חבורת אטומיק"), נגנית הוויללה גליה חי ונגן הקונטרבס המוערך
יהוא ירון ("פאניק אנסמבל"), האיר רוזן בחוכמה שני שירים של
דעתי מהווים את לב האלבום: "דיינו", בו מתארח סולן "כנסיית
השכל" יורם חזן בקטע שנשמע כאילו נלקח מסדר פסח, ו"בן גר
ריון", בו מתארח קולו של עמיר לב, עליו כל מילה נוספת מיותר
רת.

פרט לשיר "זור איז מיי לאב?", שהפזמון שלו כמו הודבק באר
פן מלאכותי וגם זה עניין של טעם אישי, ניתן לומר כי "כל המ
קומות האלה" הוא אלבום כמעט מושלם, בו כל שיר הוא באמת
פרק אחד מתוך ספר ולא לקט סיפורים. אותי אלי רוזן כבש, התח
נה הבאה היא השמיים.

אלי רוזן, "כל המקומות האלה", "אנובה רקורדס", 2009. עמוד
המייספיים של אלי רוזן: www.myspace.com/elirozen